

1. ความนำ

ความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีในปัจจุบันนี้ ถูกนำไปใช้เพื่อเป็นเครื่องมือในการแข่งขันไปสู่ความเจริญเติบโตของธุรกิจประเภทต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น และขณะเดียวกันก็ส่งผลให้ผู้ประกอบการต่าง ๆ จำเป็นจะต้องมีวิธีการสร้างระบบป้องกันข้อมูลและเก็บรักษาข้อมูลต่าง ๆ ที่เป็นผลมาจากการค้นคว้าทดลอง หรือสร้างสรรค์หรือได้รับมาเพื่อใช้ในการประกอบกิจการของตนให้มีความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น และผลแห่งความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวทําให้กฎหมายลิขสิทธิ์และกฎหมายสิทธิบัตร ไม่สามารถที่จะให้ความคุ้มครองรักษาความลับของข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้ได้เพียงพอเพื่อให้หลุดพ้นไปจากการล่วงรู้ของกลุ่มแข่งขันหรือบุคคลต่าง ๆ ได้อีกต่อไปแล้ว

แม้ว่ากฎหมายสิทธิบัตรและกฎหมายลิขสิทธิ์จะได้อุบัติขึ้นเพื่อให้ความคุ้มครองการสร้างสร้งงานอันถือเป็นทรัพย์สินทางปัญญาของมนุษย์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแลกเปลี่ยนหรือเป็นการตอบแทนกับการสร้างความเจริญก้าวหน้าให้กับเทคโนโลยีใหม่ ๆ หรือสร้างงานวรรณกรรมและศิลปกรรมที่สามารถให้ความสุขทางจิตใจ ความเจริญก้าวหน้าที่สูงยิ่งทางวัฒนธรรมของมนุษยชาติก็ตาม แต่ผลของกฎหมายดังกล่าวทําให้ผู้เป็นเจ้าของงานอันสามารถได้รับความคุ้มครองสิทธิบัตรได้ต้องนำเอาข้อมูลหรือกรรมวิธีอันเป็นความลับของตนนี้ไปเปิดเผย เพื่อให้สาธารณชนได้มีร้อกาสรับรู้ ส่วนผู้เป็นเจ้าของงานอันมีลิขสิทธิ์นั้นแม้จะได้รับความคุ้มครองที่ยาวนานกว่าสิทธิบัตรก็ตาม แต่เนื้อหาสาระของการให้ความคุ้มครองจะน้อยกว่าเพราะการคุ้มครองลิขสิทธิ์จะมุ่งไปที่คุ้มครองที่การแสดงออกของงาน (expression of idea) แต่ไม่คุ้มครองข้อมูลหรือความคิดที่เป็นความลับที่มีอยู่ในงานนั้น ๆ

จากลักษณะข้อจำกัดของกฎหมายทั้ง 2 ชนิดนี้จึงส่งผลให้เกิดปัญหาต่อการให้ความคุ้มครองแก่ข้อมูลลับบางอย่าง ที่ผู้เป็นเจ้าของไม่ประสงค์ที่จะทำการเปิดเผย เพราะถ้าเปิดเผยแล้วจะส่งผลให้กิจการของตนหรือผลิตภัณฑ์ที่ประสงค์ที่จะผลิตขึ้นมาไม่สามารถที่จะนำออกจำหน่ายได้ต่อไป และไม่เป็นประโยชน์เหนือกว่าคู่แข่ง เพราะเหตุว่าความลับดังกล่าวนี้สูญสิ้นไปแล้ว

หรือความลับเหล่านี้ไม่อยู่ในลักษณะที่จะสามารถนำไปจดทะเบียนเพื่อขอรับสิทธิบัตรได้ ข้อมูลดังกล่าว อาทิเช่น สูตรน้ำอัดลมบางชนิด หรือสูตรอาหารบางประเภท หรือบัญชีรายชื่อหรือข้อมูลทางธุรกิจที่ผู้เป็นเจ้าของของกิจการประสงค์ที่จะเก็บรักษาไว้เป็นความลับ เหล่านี้เป็นต้น ขณะเดียวกันข้อมูลเหล่านี้ก็ไม่สามารถที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์อีกเช่นกัน ทั้งนี้เนื่องจากไม่สามารถที่จะแสดงออกมานารูปของงานที่มีลิขสิทธิ์ได้ เพราะผู้เป็นเจ้าของจำเป็นต้องเก็บรักษาเอาไว้เป็นความลับนั่นเอง

นอกจากนี้แล้วการที่ต้องเปิดเผยข้อมูลเหล่านี้ เพื่อคุ้มครองในรูปของสิทธิบัตรนั้น ทำให้ผู้เป็นเจ้าของข้อมูลได้รับความคุ้มครองด้วยระยะเวลาที่สั้นเพียง 17 ปี ตามกฎหมายของสหรัฐอเมริกาหรือ 20 ปีตามกฎหมายของไทยเท่านั้น แต่หากผู้เป็นเจ้าของเก็บรักษาความลับเอาไว้ได้แล้ว ตราบใดที่ยังคงเป็นความลับอยู่และไม่เปิดเผยต่อสาธารณชน หรือเป็นความรู้ทั่วไป (public knowledge) แล้วความลับเหล่านั้น ก็ยังได้รับความคุ้มครองอยู่ โดยไม่มีกำหนดอายุความคุ้มครองเลย ตัวอย่างที่ดีที่สุดของความลับทางการค้าที่ได้รับการยกขึ้นมากล่าวถึงอยู่เสมอคือ สูตรผสมทางเคมีของ Coca-Cola ซึ่งไม่เคยได้รับการจดทะเบียนเป็นสิทธิบัตรเลย และไม่อาจได้รับความคุ้มครองโดยกฎหมายลิขสิทธิ์ได้ ถ้า Coca-Cola จดทะเบียนเป็นสิทธิบัตรแล้ว หลังจากสิทธิบัตรนั้นสิ้นอายุจะเป็นสมบัติของสาธารณชน (public domain) ไปมากกว่า 50 ปีมาแล้ว

ด้วยลักษณะของการคุ้มครองทางกฎหมายต่อข้อมูลบางประการที่ใช้ในการประกอบธุรกิจการค้าที่ผู้เป็นเจ้าของไม่ประสงค์ที่จะนำไปเปิดเผยหรือไม่อาจที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์นี้เอง ที่ทำให้นักกฎหมายของประเทศต่าง ๆ หันมาให้ความสนใจต่อมาตรการในการให้ความคุ้มครองทางกฎหมายต่อความลับทางการค้ามากยิ่งขึ้น ซึ่งบรรดาผู้ประกอบการต่างๆ ในอังกฤษและสหรัฐอเมริกาต่างได้รับความคุ้มครองความลับทางการค้าในประเทศของตนเองมานานแล้ว โดยเฉพาะในสหรัฐอเมริกาได้มีการบัญญัติเป็นกฎหมายแม่แบบเพื่อใช้เป็นกฎหมายลายลักษณ์อักษรให้ความคุ้มครองแก่ความลับทางการค้าที่มีรายละเอียดเป็นแบบฉบับของตนเอง แต่ความลับทางการค้าเพิ่งเริ่มที่จะได้รับความสนใจจากนักกฎหมายในประเทศไทยเมื่อไม่นานมานี้เอง และเกิดขึ้นในขณะที่ความต้องการคุ้มครองข้อมูลลับที่มีค่าที่ใช้ในทางการค้าของตนเองได้รับการกระตุ้นให้มองเห็นถึงความสำคัญ โดยการนำเอาวิธีการทางกฎหมายที่จะให้ความคุ้มครองมาใช้ให้เหมาะสมและเกิดผลดียิ่งขึ้น

ซึ่งเมื่อได้พิจารณาจากบทบัญญัติของกฎหมายไทยแล้ว ผู้เขียนมีสมมติฐานอยู่ว่ามีบทบัญญัติที่สามารถจะให้ความคุ้มครองแก่ความลับทางการค้าได้ โดยปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายอาญาในมาตรา 323 และ 324 แต่บทบัญญัติดังกล่าวไม่สามารถให้ความคุ้มครองแก่ความลับทางการค้าได้ทุกชนิด และถูกจำกัดด้วยประเภทของผู้กระทำความผิดอีกด้วย

ดังนั้นการที่จะศึกษาถึงลักษณะทั่วไปและลักษณะแห่งสิทธิ์ของความลับทางการค้ารวมทั้งรากฐานทางทฤษฎีกฎหมาย และประเด็นบางประการเกี่ยวกับกฎหมายวิธีสบัญญัติที่ศาลต่างประเทศได้นำมาใช้ในการให้ความคุ้มครองต่อความลับทางการค้าว่าเป็นอย่างไร โดยนำมาเปรียบเทียบกับบทบัญญัติที่ให้ความคุ้มครองต่อความลับทางการค้าที่มีอยู่ของไทยและหลักกฎหมายที่จะให้ความคุ้มครองแก่ความลับทางการค้าที่มีอยู่ในขณะนี้ พร้อมทั้งวิเคราะห์ด้วยว่าเหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไรนั้น มีลักษณะที่ก้าวหน้า และสมบูรณ์กว่าประเทศไทยที่มีอยู่หรือไม่ จะก่อให้เกิดประโยชน์เป็นอย่างมากต่อการนำมาพิจารณาเกี่ยวกับการกำหนดมาตรการในการให้ความคุ้มครองแก่ความลับทางการค้าในประเทศไทยในโอกาสต่อไป

2. วัตถุประสงค์และขอบเขตของการวิจัย

วัตถุประสงค์ก็เพื่อศึกษาเปรียบเทียบและวิเคราะห์ถึงหลักกฎหมายของต่างประเทศและของไทย เกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองแก่ความลับทางการค้า รวมถึงการให้คำจำกัดความหรือความหมายของความลับทางการค้าและปัญหาการใช้กฎหมายวิธีสบัญญัติบางประการต่อการให้ความคุ้มครองต่อความลับทางการค้า ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการพิจารณาถึงผลดีผลเสียตามที่กฎหมายได้บัญญัติคุ้มครองเอาไว้และอาจพิจารณาถึงปัญหาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องบ้างตามสมควร

ขอบเขตของการวิจัยโดยย่อมีดังนี้

บทนำ กล่าวถึงความจำเป็นของการให้ความคุ้มครองต่อความลับทางการค้าที่จะต้องกระทำเพื่อเสริมและอุดช่องว่างของการให้ความคุ้มครองโดยกฎหมายสิทธิบัตรและลิขสิทธิ์ต่อความลับทางการค้า ปัญหาที่น่าจะนำมาพิจารณา วัตถุประสงค์และขอบเขตของการวิจัย ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย

บทที่ 1 กล่าวถึงประวัติความเป็นมาของความลับทางการค้าของต่างประเทศ

บทที่ 2 กล่าวถึงค่านิยมและความหมายของความลับทางการค้า

บทที่ 3 กล่าวถึงลักษณะทั่วไปและลักษณะแห่งสิทธิ์ ขอบเขตของการให้ความคุ้มครอง

และการสูญสิ้นไปของความลับทางการค้า

บทที่ 4 กล่าวถึงการให้ความคุ้มครองความลับทางการค้าในต่างประเทศ โดยจะศึกษาเฉพาะกรณีของประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกาเท่านั้น

บทที่ 5 กล่าวถึงการให้ความคุ้มครองความลับทางการค้าในประเทศไทยและข้อวิจารณ์

บทที่ 6 เป็นบทสรุปเนื้อหาทั้งหมดและให้ข้อเสนอแนะ

3. วิธีดำเนินการวิจัย

วิทยานิพนธ์เล่มนี้ เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary research) ทั้งหมด การเขียนเขียนเป็นแบบการอธิบายและวิเคราะห์ควบคู่กันไป กล่าวคือ อธิบายถึงหลักกฎหมายหรือความเห็นของศาลในต่างประเทศก่อนแล้ววิเคราะห์หรือวิจารณ์ถึงหลักเกณฑ์ดังกล่าวตลอดจนเปรียบเทียบกฎหมายของต่างประเทศประกอบกับของไทย วิเคราะห์ถึงหลักเกณฑ์หรือกฎหมายที่ไทยใช้พร้อมทั้งเสนอแนะบทบัญญัติที่ให้ความคุ้มครองแก่ความลับทางการค้าที่เหมาะสม

4. การอ้างอิงในเชิงบรรณ

การอ้างอิงในเชิงบรรณของวิทยานิพนธ์เล่มนี้ เนื่องจากในบางส่วนของเนื้อหา มีการอ้างอิงเกี่ยวกับรายละเอียดของคดีจากต่างประเทศเป็นอย่างมาก และอ้างอิงโดยอาศัยตำราเล่มเดียวกัน และบางครั้งก็เป็นหน้าเดียวกัน หากจะใช้การอ้างอิงโดยระบุรายละเอียดของคดี และอ้างอิงที่มานทุก ๆ เชิงบรรณจะทำให้เป็นที่ไม่สวยงาม และมากด้วยรายละเอียดที่ไม่เป็นประโยชน์แต่อย่างใด ผู้เขียนจึงใช้วิธีการทำเครื่องหมาย * เอาไว้ในหัวข้อที่ประสงค์จะอ้างตำราเล่มนั้น ๆ และระบุว่า เป็นของผู้แต่งท่านใด...หนังสือชื่ออะไร...หน้าที่เท่าใด ตั้งแต่เชิงบรรณที่เท่าใดถึงเท่าใดกำกับ เพื่อให้ความครอบคลุมถึงคดีที่อ้างอิงทั้งหมดแทน

5. ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัยนี้

ผลจากการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ได้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะและเนื้อหาของความลับทางการค้าได้กระจ่างชัดยิ่งขึ้น ว่ามีที่มาอย่างไร มาตรการทางกฎหมายที่บังคับใช้ใน

ต่างประเทศเป็นอย่างไร รวมทั้งสภาพของการให้ความคุ้มครองความลับทางการค้าในประเทศ
ไทยที่ผ่านมาว่าเป็นอย่างไร บทบัญญัติที่มีอยู่เพียงพอหรือไม่ และหากมีการดำเนินคดีเกี่ยวกับ
ความลับทางการค้าขึ้นจะอาศัยบทบัญญัติเกี่ยวกับกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญากรรมมาใช้ได้มากน้อยแค่ไหน
และบ้างเกิดผลที่จะเหมาะสมกับการให้ความคุ้มครองอย่างไร นอกจากนี้แล้วผลที่ได้จากการ
ศึกษานี้จะสามารถใช้เป็นแนวทางและข้อมูลให้กับผู้ที่ประสงค์จะสนใจศึกษาค้นคว้า เกี่ยวกับความลับ
ทางการค้าต่อไปได้อีกด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

ประวัติความเป็นมาของกฎหมายความลับทางการค้า

1. สมัยโรมัน

กฎหมายและการให้ความคุ้มครองความลับทางการค้ามีการกล่าวถึงกันมาตั้งแต่ยุคโรมันโบราณแล้ว ซึ่งเป็นยุคที่ระบบกฎหมายในขณะนั้น เริ่มมีการกล่าวถึงการกระทำที่ไม่เป็นธรรมต่อความลับทางการค้าของผู้อื่น "กฎหมายโรมันได้ปกป้องคุ้มครองสิทธิในความลับทางการค้าซึ่งครอบคลุมไปถึงข้อมูลต่างๆ อาทิเช่น การย้อมสี และการปั้นหม้อ ทั้งนี้เนื่องจากว่าได้มีทาสเป็นจำนวนมากถูกล่อลวงโดยคู่แข่งของนายทาสให้เปิดเผยความลับของบรรดานายทาสของเขาแก่ตน ซึ่งบรรดานายทาสผู้เป็นเจ้าของทั้งชีวิต และผลงานของทาสที่กระทำขึ้นมาจะมีมาตรการต่อต้านคู่แข่งโดยยกเอาหลักของการกระทำที่เป็นการให้สินบนแก่ทาส ทำให้นายทาสได้รับความเสียหายจากบุคคลผู้ซึ่งได้ชักนำทาสของเขาให้เปิดเผยความลับทางการค้าให้"¹

2. การกำเนิดในประเทศอังกฤษ

ต่อมาในท่ามกลางการพัฒนาของกฎหมายแขนงต่าง ๆ ความลับทางการค้าก็ได้รับการพัฒนาควบคู่ไปด้วยเช่นเดียวกัน จนกระทั่งถึงในราวต้นศตวรรษที่ 19 ในประเทศอังกฤษ ซึ่งขณะนั้นมีความเจริญรุ่งเรืองทางการค้าเป็นอย่างมาก ความลับทางการค้าได้ถูกนำขึ้นมาพิจารณา

¹Earl W.Kintner and Jack L.Lahr, An Intellectual property law primer, a survey of the Law of patents, Trade secret, Trademark, Franchise, Copyright and personality and entertainment rights (New York: Macmillian Company), 1975., p.118.

ในศาลของประเทศอังกฤษหลายต่อหลายคดี อันเนื่องมาจากข้อพิพาทเกี่ยวกับข้อมูลอันเป็นความลับทางการค้า แม้ว่าในขณะนั้นจะไม่อาจกำหนดได้อย่างเป็นรูปร่างชัดเจนว่า ความลับทางการค้าคืออะไรก็ตาม แต่กฎหมายเกี่ยวกับความลับทางการค้าก็ได้ก่อเป็นรูปเป็นร่างเด่นชัดขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อที่จะสนับสนุนการเปลี่ยนแปลง ของความลับทางการค้าซึ่งเป็นข้อมูลอันเป็นความลับที่สำคัญของธุรกิจ ในขณะนั้นมีทั้งการแข่งขันทางเทคโนโลยี และทั้งการจัดระบบธุรกิจแขนงต่างๆ เป็นจำนวนมากและประมาณ 100 กว่าปีมานี้เองที่การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทางด้านเทคโนโลยี การจ้างงาน การค้นคว้าทดลองทางวิทยาศาสตร์ อันเนื่องจากการปฏิวัติทางอุตสาหกรรม และการขยายอิทธิพลของกองเรือทางการค้าของอังกฤษ ก่อให้เกิดการจัดระบบธุรกิจที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น มีการสะสมข้อมูลความรู้ทั้งที่เป็นลายลักษณ์อักษร และที่ไม่ได้เป็นลายลักษณ์อักษรมากยิ่งขึ้น ความรู้เหล่านี้เป็นทั้งความรู้ที่ได้จากการคิดค้นของนายจ้างเอง หรือบรรดาลูกจ้างต่างๆ ของตน และสิ่งเหล่านี้ได้ก่อให้เกิดผลอย่างรวดเร็วต่อการสร้างความก้าวหน้าและพัฒนากฎหมายความลับทางการค้าให้รวดเร็วมากยิ่งขึ้น เพื่อให้ความคุ้มครองธุรกิจการค้าและข้อมูลต่าง ๆ ในประเทศอังกฤษ

การพัฒนาของกฎหมายความลับทางการค้านี้ ได้ทวีความสำคัญยิ่งขึ้นและมากจนกระทั่งมีการจ่ายเงินเพื่อการศึกษาค้นคว้าและพัฒนา โดยเฉพาะขณะเดียวกันการย้ายงานของลูกจ้าง ประกอบกับการแข่งขันของวิสาหกิจทางการค้าในระดับนานาชาติ และความสลับซับซ้อนของกิจการทางด้านเทคโนโลยีระดับสูงต่าง ๆ อันเนื่องมาจากการปฏิวัติทางอุตสาหกรรมแล้วแต่มีส่วนทำให้เกิดกฎหมายนี้มีความสำคัญมากขึ้นในเวลาต่อมา

คดีเกี่ยวกับความลับการค้าในประเทศอังกฤษในช่วงแรก ๆ มักจะเป็นเรื่องของความลับที่มีความสัมพันธ์ต่อกันบนพื้นฐานของหลักกฎหมายคอมมอน ลอว์ (Common law) ของอังกฤษ คือหลักของความไว้วางใจต่อกัน (Law of confidence) ทางการค้าซึ่งเป็นเรื่องของตำรับยาเสียเป็นส่วนใหญ่ และสร้างเครือข่ายให้เห็นถึงแนวปฏิบัติและหลักการของกฎหมายความลับทางการค้าสมัยใหม่ รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างความลับทางการค้าในฐานะที่เป็น "ทรัพย์สินชนิดหนึ่ง" กับความสัมพันธ์ระหว่างการแข่งขันเสรีกับความลับทางการค้าว่าควรจะดำเนินการต่อกันอย่างไรจึงจะสอดคล้องกัน

ในราวปี ค.ศ.1817 ศาลอังกฤษได้ตัดสินคดี และมีการบันทึกไว้เป็นครั้งแรกเกี่ยวกับ ความลับทางการค้า เป็นคดีระหว่าง Newberry v. James (2 Mer.446 (1817))² ซึ่งเป็น คดีที่ศาลพิจารณาเกี่ยวกับการเปิดเผยตำรับยาการรักษาโรคและยาฆ่าเชื้อ รวมทั้งเทคนิคขั้นตอนของ การผลิตยาเพื่อรักษาโรค โดยศาลได้พิจารณาว่า "คำร้องขอให้ศาลสั่งให้กระทำการตามสัญญา ระหว่างผู้ผลิตกับผู้จำหน่าย ระบุว่าให้ละเว้นจากการเปิดเผยสูตรยา และเทคนิคในการผลิตยาที่ จาเลยเรียนรู้มาด้วยความไว้เนื้อเชื่อใจจากผู้ประดิษฐ์-ผู้แทนจำหน่ายนั้น ศาลได้แนะนำให้โจทก์ ไปฟ้องเพื่อเรียกค่าเสียหายมายังศาล เพราะศาลเห็นว่า การออกคำสั่งและบังคับให้จาเลยงด เว้นกระทำการจะกระทำได้โดยไม่ต้องเปิดเผยความลับต่อศาลนั้นย่อมเป็นไปไม่ได้..." (ที่เป็น เช่นนี้เนื่องจากศาลคอมมอนลอว์ ไม่มีอำนาจพิจารณาให้จาเลยกระทำการหรืองดเว้นกระทำการ ใดนั่นเอง)

ต่อมาศาลอังกฤษก็ได้มีการพิจารณาคดีเกี่ยวกับความลับทางการค้าโดยอาศัยหลักของ การผิดต่อความไว้วางใจต่อกัน (breach of confidence) อีกหลาย ๆ คดี ซึ่งศาลได้ กำหนดเป็นหลักกฎหมาย รวมทั้งวางแนวไว้ว่าข้อมูลใดบ้างที่จะได้รับความคุ้มครองว่าเป็นความ ลับทางการค้า รวมทั้งการชดเชยความเสียหายให้อีกด้วย

ตัวอย่างต่อไปนี้จะ เป็นคำพิพากษาของศาลอังกฤษในระยะต้น ๆ ที่ได้วางหลักทฤษฎี กฎหมายที่จะบังคับใช้กับความลับทางการค้ารวมทั้งวิธีการเยียวยาความเสียหาย ซึ่งได้รับการ อ้างอิงยอมรับรวมทั้งเป็นแนวทางให้แก่ศาลในอังกฤษใช้ในการพิจารณาคดีในเวลาต่อ ๆ มา

ในคดี Williams v. Williams (3 Mer.157 (1817))³ ศาลได้มีคำสั่งให้ จาเลยงดเว้นกระทำการ ผลิตสั่งให้จาเลยซึ่งเป็นบุตร และเป็นลูกจ้างด้วย คินตารับยาให้แก่ บิดาซึ่งเป็นนายจ้างและโรงทกในคดีดังกล่าวนี้รวมทั้งให้คินยาที่จาเลยนำมาใช้โดยมิชอบ ตลอดจน กาวโรที่จาเลยได้มาจากขายนั้นให้แก่โรงทก ศาลเห็นว่าความลับของตำรับยาในคดีนั้น เป็นสิ่งยาก ที่จะพิสูจน์ได้ (และยากที่ศาลจะชี้ชัดให้แน่นอนลงไป) ศาลจึงปฏิเสธที่จะสั่งห้ามการเปิดเผย แต่

²Earl. W.Kintner and Jack L.Lahr, An Intellectual property law primer, p.119.

³Donald S.Chisum-Michael A.Jacob, World Intellectual property Guildbook (United states: Matthew Berder), 1992, p.3-8, 3-9.

ศาลได้กล่าวว่า "ถ้าหากพิสูจน์ได้ว่ามีสัญญารักษาความลับแล้ว การขอให้ศาลออกคำสั่งให้มีการ
กระทำการจำเพาะอย่างใด เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องตัดสินใจเป็นอย่างมาก..." คดีนี้ศาลยอมรับ
ว่าเมื่อจำเลยได้รับความลับไปโดยไม่ชอบก็ต้องคืนให้โจทก์ไป

ซึ่งภายในไม่กี่ปีต่อมาศาลอังกฤษก็ผ่านพ้นช่วงของความไม่ลงตัวและยังไม่ชัดเจนไปสู่
ช่วงที่ให้ความคุ้มครองแก่ความลับทางการค้าอย่างแจ่มชัดขึ้น ศาลได้ละทิ้งข้อสมมุติฐานที่ว่าศาล
ไม่สามารถจะสั่งบังคับเกี่ยวกับความลับได้ โดยปราศจากการเปิดเผยและเป็นการทำลายความ
ลับนั้นโดยในคดี *Yoyat v. Winyard* (1 Jac & W. 394 (1820))⁴ ซึ่งผู้ฝึกงานด้านสัตวบาล
รายหนึ่งได้ลักลอบนำสาเนาตำรับยาและคำแนะนำการรักษานั้นไป การกระทำดังกล่าวถือเป็น
การละเมิดต่อข้อตกลงที่ว่าการฝึกงานจะจำกัดอยู่เฉพาะเรื่องความรู้ทั่วไปเท่านั้น ศาลได้พิพากษา
ให้จำเลยที่เป็นคนฝึกงานรายนี้ละเว้นการใช้และการเปิดเผยข้อมูลนั้น และในทานองเดียวกันกับ
ศาลครั้งก่อน ๆ โดยได้ให้ความคุ้มครองแก่ประโยชน์ของบุคคลที่สามด้วย โดยศาลไม่ยอมเข้าไป
จัดขบวนการรักษาพยาบาลสัตว์ที่ในขณะนั้นกำลังดำเนินการอยู่แล้ว

ในคดี *Bryson v. Whitehead* (1 Sim & ST. 73 (1832))⁵ ซึ่งศาลได้ตัดสินใน
ปี ค.ศ. 1832 ซึ่งเป็นคดีแรกที่มีการบันทึกรายงานเกี่ยวกับความลับทางการค้าชนิดอย่างอื่น นอก
เหนือไปจากตำรับยารักษาโรคดังคดีที่กล่าวมาข้างต้น "โดยศาลได้มีคำสั่งให้ผู้ขายสี่ข้อมผ้าปฏิบัติ
การชำระหนี้ตามสัญญาโดยการไม่เปิดเผยไม่ขายและไม่ทำการค้าแข่งขัน ศาลได้ให้ความคุ้มครอง
แก่บุคคลที่สาม และนโยบายสาธารณะจากการใช้สัญญาไม่แข่งขันกันอย่างเกินขอบเขต โดยการตี
ความข้อสัญญา ที่ว่าจะไม่แข่งขันนั้นให้จำกัดอยู่ภายในระยะเวลาหนึ่งและอาณาเขตแห่งใดแห่ง
หนึ่งเท่านั้น" คดีนี้เป็นคดีตัวอย่างที่พัฒนามาเป็นแนวทางที่ทำให้การเรียกร้องในเรื่องความลับ
ทางการค้า เป็นกรณีบัญญัติว่าจะยอมรับบังคับตามข้อตกลงในสัญญาที่ตกลงว่าจะไม่ทำการค้า
แข่งขันหรือไม่ได้อีกด้วย

⁴ Donald S. Chisum-Michael A. Jacob, World Intellectual Property Guildbook, p.3-8.

⁵ Ibid

ในคดี Green v. Folgham (1 sim & ST.398 (1823))⁶ มารดาคนหนึ่งได้เปิดเผยตำรับยาทาตาให้แก่บุตรชายคนหัวปีของตนเพื่อประโยชน์แก่นอนางๆ ของบุตรเธอ นั้น ต่อมา นื่องของบุตรนางได้ฟ้องพี่ชายของตนเพื่อแบ่งผลประโยชน์ในตำรับยานี้ (เพราะถือว่าเป็นทรัพย์สินอย่างหนึ่งผู้เขียน) ศาลได้ยืนยันว่า "ไม่มีทรัพย์สิน" ใน "สิ่งที่ไม่ชัดเจน" เช่น "เพียงแต่ความลับทางวาจา" ("There can be no property" in a "substance so shadowy" as a "mere verbal secret") แต่ศาลในเวลาต่อมาบางศาลซึ่งปฏิเสธความคิดในเรื่องความลับทางการค้าเป็นทรัพย์สินนั้น จะปฏิเสธไม่ให้โจทก์ได้รับการเยียวยาโดยให้เหตุผลว่า จาเลยได้รับข้อมูลมาโดยปราศจากภาระผูกพันใดๆ ไม่ว่าโดยชัดแจ้งหรือโดยปริยาย และจาเลยอาจให้ผลตอบแทนจำนวนมากแก่ความลับนั้นแล้ว

หลังจากนั้นพอตกถึงปี ค.ศ.1851 ได้้นำเอาวิธีการทางศาลหลาย ๆ อย่างมาใช้สนับสนุนคำสั่งให้จาเลยยุติการเปิดเผย และใช้ความลับที่จาเลยได้มาโดยวิธีการอันไม่เหมาะสม

โดยในคดี Morrison v. Moat (9 HARE 241 (1851))⁷ หุ่นส่วนซึ่งเป็นจาเลยได้ตำรับยาอันเป็นความลับจากหุ่นส่วนอีกรายหนึ่งซึ่งเป็นโจทก์ ทั้งโดยวิธีการซ่อนเร้นหรือจากการเปิดเผยให้ทราบของบุคคลอื่นเพราะความไว้วางใจเพื่อวัตถุประสงค์อันถูกจำกัดเอาไว้ด้วย ศาลได้ชี้ชัดว่าหลักพื้นฐานสำหรับการห้ามกระทำการนั้นเป็นสิ่งที่ไม้อาจยึดถือได้อย่างแน่นอน กล่าวคือ

"เหตุผลที่ต่างกันหลายอย่างถูกกำหนดขึ้นมา เพื่อใช้ในการวินิจฉัยให้ความคุ้มครองเรื่องความลับทางการค้า ในบางกรณีศาลเห็นว่าเป็นทรัพย์สิน ในบางกรณีก็อ้างถึงสัญญา และในกรณีอื่น ๆ ศาลก็ถือตามเรื่องของความไว้นื้อเชื่อใจหรือความไว้วางใจต่อกัน..."

จึงเห็นได้ว่าในคดี Morrison นี้ศาลได้ใช้คดี Green และคดี Williams เป็นหลักพิจารณาว่า หน้าที่โดยชัดแจ้งหรือโดยปริยาย เพื่อการรักษาความลับเป็นเรื่องที่อาจบังคับได้... และเมื่อก้าวถึงความเป็นไปได้ว่าอาจมีความขัดแย้งกันระหว่างกฎหมายสิทธิบัตรกับการคุ้มครองความลับทางการค้า ศาลได้ปฏิเสธข้อต่อสู้ของจาเลยที่ต่อสู้ว่า "การคุ้มครองความลับทางการค้า จะทำให้โจทก์ได้รับความคุ้มครองมากกว่าผู้ได้รับสิทธิบัตร" โดยให้ความเห็นว่า

⁶Donald S.Chisum-Michael A.Jacob, World Intellectual property Guildbook, p.3-8.

⁷Ibid, p.3-9.

"สิ่งที่ศาลที่จะพิจารณาคดีนี้ มีสิทธิของโจทก์ที่มีต่อคนทั้งโลก แต่เป็นสิทธิของโจทก์ที่มีต่อจำเลยและอาจเห็นได้ชัดเจนว่า โจทก์ไม่ได้มีสิทธิต่อคนทั้งโลก (เหมือนอย่างกรณีสิทธิบัตร) แต่อย่างไรก็ตาม โจทก์ยังมีสิทธิดีกว่าจำเลย..." เพราะความสัมพันธ์ระหว่างโจทก์กับจำเลยคือหน้าที่จะต้องไม่เปิดเผยความลับของกันนั่นเอง

จากตัวอย่างของคำพิพากษาแห่งศาลอังกฤษที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นถึงการพัฒนาของการให้ความคุ้มครองแก่ความลับทางการค้าโดยศาล Common Law ของอังกฤษ เพื่อให้ได้ผลดีและมากยิ่งขึ้น โดยศาลของอังกฤษจะมุ่งเน้นหนักไปในหลักของการมีข้อกำหนดหรือข้อตกลงในการรักษาความลับว่าถ้าหากมีการตกลงเช่นนี้แล้ว ก็จะต้องบังคับตามสัญญาได้ รวมทั้งขยายไปจนถึงการยอมรับในเรื่องของทรัพย์สิน ซึ่งในระยะต้นศาลอังกฤษยังไม่ยอมรับว่าความลับทางการค้าเป็นทรัพย์สินอย่างหนึ่ง การกำหนดมาตรการในการให้ความคุ้มครองโดยคำสั่งศาลซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็เป็นแนวทางให้กับประเทศสหรัฐอเมริกา ได้นำไปพัฒนาปรับใช้กับประเทศของตนในเวลาต่อมา อย่างไรก็ตามจนถึงปัจจุบันนี้อังกฤษยังมิได้มีการบัญญัติเรื่องกฎหมายความลับทางการค้าเอาไว้เป็นลายลักษณ์อักษรแต่อย่างใด

3. กำเนิดของกฎหมายความลับทางการค้าในประเทศสหรัฐอเมริกา

ในท่ามกลางการพัฒนาของศาลอังกฤษในการสร้างหลักกฎหมายของการให้ความคุ้มครองต่อความลับทางการค้าหรือรวมทั้งความลับในประการอื่นอยู่นั้น เมื่อมีการก่อตั้งประเทศสหรัฐอเมริกาขึ้นมาเป็นประเทศใหม่ กฎหมายความลับทางการค้าได้ถูกพัฒนาเข้ามาอีกพากฝั่งหนึ่งของมหาสมุทรแอตแลนติก เช่นเดียวกับกับกฎหมายอื่น ๆ ของอังกฤษที่ได้ดำเนินไปในตอนต้นของศตวรรษที่ 19 ด้วย

ในประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการรับเอากฎหมายความลับทางการค้านี้มาพัฒนาและใช้โดยในขั้นต้นผ่านทางคำพิพากษาของศาลที่อาศัยหลักกฎหมายคอมมอน ลอว์ ในขณะที่สหรัฐอเมริกาเองยังมีไม่มีหลักกฎหมายใช้เป็นของตนเองอย่างเป็นทางการเป็นอิสระ รวมทั้งความเจริญของศาลและระบบกฎหมายยังไม่สมบูรณ์ จนต่อมาได้มีการรวบรวมเป็นหมวดหมู่เอาจารีตประเพณีต่าง ๆ ซึ่งถือเป็นหลักกฎหมายรวมเข้าไว้ด้วยกัน โดยในปี ค.ศ. 1939 ได้มีการรวบรวมเป็นหลักกฎหมายที่มีชื่อเรียกต่อมาว่า Restatement of Torts โดยการอาศัยหลักของเรื่องละเมิดมาเป็นแนวทางอิงหรือกำหนดนิยามและความหมายของความลับทางการค้า และต่อมาได้มีการจัดทำเป็นรูป

ของ Uniform of Trade secret Act ขึ้นเป็นกฎหมายรายลักษณ์อักษรเพื่อเป็นแบบแผนของหลักในการให้ความคุ้มครองความลับทางการค้าแก่บรรดามลรัฐต่างๆในปี ค.ศ. 1979 ที่ผ่านมานี้เอง จนกระทั่งปัจจุบันนี้ มีหลายมลรัฐที่มีการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองความลับทางการค้าใช้บังคับสำหรับมลรัฐของตนแล้ว แต่เนื่องจากการพัฒนาของกฎหมายความลับทางการค้าของสหรัฐอเมริกา มีรายละเอียดที่สมควรนำมากล่าวถึงมากกว่านี้ เพื่อให้เห็นภาพของพัฒนาการของกฎหมายความลับทางการค้าของสหรัฐอเมริกาให้ชัดเจนยิ่งขึ้นจึงขอแสดงรายละเอียดของพัฒนาการเกี่ยวกับกฎหมายความลับทางการค้าของสหรัฐอเมริกา เป็นลำดับ ๆ ไปเพื่อความเข้าใจที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

3.1 หลักกฎหมาย Common Law ของอังกฤษ

คดีที่เกี่ยวข้องกับความลับทางการค้าในระยะแรกๆ ของสหรัฐอเมริกาได้อาศัยการนำเอาหลักกฎหมายตามแนวคำพิพากษาของศาลคอมมอน ลอว์ (Common Law) ของอังกฤษมาเป็นแนวในการพิพากษาวินิจฉัยคดีและให้ความยุติธรรมแก่คดี และมักจะ "ทำให้เกิดความยุติธรรม" (To be equity) ในสภาวะการณ์ที่ปรากฏข้อเท็จจริงที่แตกต่างกันออกไป อีกทั้งในกรณีที่มีความสัมพันธ์ของอุตสาหกรรมที่ซับซ้อน ศาลมักจะแยกแยะหลักต่าง ๆ ที่อยู่เบื้องหลังคำพิพากษาเหล่านั้นออกมาโดยศาลในแต่ละมลรัฐเอง (ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษรให้ความคุ้มครอง เกี่ยวกับการคุ้มครองความลับทางการค้าของแต่ละรัฐในขณะนั้น)*

คดีตัวอย่างที่เกี่ยวข้องกับความลับทางการค้าของสหรัฐอเมริกาในระยะเริ่มแรกก็มี เช่น คดี Vickery v. Welch (36 Mass.523 (1837))⁸ ซึ่งเป็นคดีเกี่ยวกับความลับทางการค้าคดีแรกของสหรัฐอเมริกาเลยทีเดียวยุติได้มีการบันทึกไว้เป็นรายงานออกเผยแพร่งด้วย โดยเป็นคดีของศาลแห่งมลรัฐแมสซาชูเซตส์ (Massachusetts) ซึ่งเป็นคดีที่เกี่ยวข้องกับการขาย

* ภายหลังปี ค.ศ. 1975 รัฐต่าง ๆ ได้บัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองความลับทางการค้าขึ้นใช้เป็นกฎหมายลายลักษณ์อักษรขึ้นภายหลังจากที่มี Uniform of Trade Secret Act แล้ว แต่ขณะเดียวกันหลัก Common Law ยังคงดำรงอยู่

⁸ Donald S. Chisum-Michael A. Jacobs, World Intellectual Property Guildbook, p.3-18.

ธุรกิจการพาณิชย์ที่รวมทั้งวิธีการ กรรมวิธีการผลิตอันเป็นความลับของผู้ขายให้แก่ผู้ซื้อ ด้วยแต่เพียงผู้เดียว และผู้ซื้อได้ใช้คำสัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษรแก่ผู้ขายนี้ ไปชักชวนผู้ลงทุนมา ร่วมลงทุน ต่อมาผู้ขายปฏิเสธไม่ยอมกระทำการใด ๆ มากไปกว่าการแสดงความลับให้แก่เฉพาะ ผู้ซื้อเท่านั้นและได้สงวนสิทธิ์ไว้อย่างชัดเจนว่า ผู้ขายมีสิทธิจะเปิดเผยความลับนั้นต่อบุคคลอื่นได้อีกด้วย ศาลมลรัฐแมสซาชูเซตส์ได้ยกเอาคดี Bryson ของอังกฤษมาอ้างอิงแล้วปฏิเสธข้อต่อสู้ ของผู้ขายที่ว่า หน้าที่ไม่เปิดเผยข้อเท็จจริงที่ตกลงกันไว้นั้นเป็นธรรมเนียมในฐานะ เป็นการจำกัดสิทธิ ทางการค้า ศาลกล่าวว่า

"การถ่ายทอดความลับในศิลปะของจำเลยให้แก่โจทก์ไม่มีผลกระทบต่อ สาธารณชน... (เพราะว่า) ไม่ว่าโจทก์หรือจำเลยจะเป็นผู้ใช้ความลับนั้น การขายนั้นก็ไม่มีผล กระทบต่อสาธารณชนแต่ประการใด" คดีนี้จำเลยซึ่งเป็นเจ้าของความลับจึงแพ้คดีโดยศาลเห็น ว่า เมื่อมีข้อตกลงต่อกันแล้วและไม่เกี่ยวข้องกับประโยชน์สาธารณะจึงไม่ถือเป็นการจำกัดสิทธิทาง การค้า

ต่อมาศาลมลรัฐต่าง ๆ และศาลของรัฐบาลกลางสหรัฐอเมริกาได้มีการพัฒนา คดีเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองต่อข้อมูลลับ อันถือเป็นความลับทางการค้ารวมทั้งวางแนวในการ พิจารณาและพิพากษาคดีเอาไว้ว่าข้อมูลอันเป็นความลับนี้ควรจะมีลักษณะ เป็นเช่นไร ความสัมพันธ์ อันเป็นต้นกำเนิดต่อการรักษาความลับต่อกันนั้นเป็นอย่างไรสิ่งนี้อาจได้รับการยอมรับว่าเป็นความ ลับทางการค้าได้นั้น ควรจะเป็นอะไรบ้าง เหล่านี้เป็นต้น ดังตัวอย่างที่จะแสดงต่อไปนี้

ในคดี Taylor v. Blanchard (95 Am.Dec.203, 95 Mass.370 (1866))⁹ โจทก์และจำเลยผลิตและจำหน่าย เครื่องมือและอุปกรณ์กรัดตัดเย็บรองเท้าในฐานะ เป็นหุ้นส่วนกัน จำเลยซึ่ง "ไม่มีความรู้เรื่องธุรกิจเลย ได้ทำสัญญากับโจทก์ซึ่งมีประสบการณ์และความชำนาญการด้านธุรกิจมากกว่าว่า จะไม่เปิดเผยความลับทางธุรกิจใด ๆ ศาลที่พิจารณาคดี ยอมรับหลักที่ว่า "สาธารณชนไม่มีสิทธิ" (The public has no right to...) ในความลับ ทางธุรกิจของนักธุรกิจและหลักที่ว่าสัญญาที่ให้ความลับแต่เพียงผู้เดียวมิใช่เป็นการจำกัดตรอน ทางการค้า แต่ศาลไม่ถือว่าข้อมูลในคดีนี้เป็นความลับเพราะ "ถึงแม้ข้อมูลดังกล่าวมิได้เป็นที่รู้จัก

⁹Donald S.Chisum-Michael A.Jacobs, World Intellectual property Guildbook, p.3-18.

กันอย่างแพร่หลายต่อสาธารณชนก็ตาม แต่ข้อมูลดังกล่าวก็มีผู้อื่นใช้อยู่ในเรื่องต่าง ๆ อีกถึงสามรายในเมืองต่างถึง 3 เมือง" คดีนี้เป็นการพิพากษาถึงลักษณะของความลับทางการค้าว่าจะต้องเป็นความลับด้วย

ในคดี Salomon v.Hertz, (2A.379 (N.J.Eq.1886))¹⁰ ศาลแห่งมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ได้ออกคำสั่งห้ามชั่วคราวแก่ลูกจ้างเก่าสองรายมิให้ใช้กรรมวิธีอันเป็นความลับทางการค้าของนายจ้าง โดยถือว่าเป็นกรณีที่จะเกิดต่อสัญญาโดยวาจา ในอันที่จะไม่เปิดเผยความลับนั้น แต่ศาลอนุญาตให้จำเลยเปิดเผยราคาสินค้า ผู้จำหน่ายและรายชื่อลูกค้าในข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ได้ ในเมื่อโจทก์พิสูจน์ไม่ได้ว่ามีข้อผูกพันจำกัดทางสัญญาห้ามเอาไว้จำเลยควรมีสติหรืออิสระที่จะใช้ข้อมูลดังกล่าวได้ภายหลังจากความสัมพันธ์ในฐานะนายจ้างลูกจ้างสิ้นสุดลงแล้ว

ในคดี Tabor v.Hoffman, (23 N.E.12 (1889))¹¹ ศาลแห่งมลรัฐนิวอิงแลนด์ได้สั่งห้ามคู่แข่งชั้นทางการค้าของโจทก์มิให้ใช้สภาพแวดล้อมของเครื่องสูบน้ำ ซึ่งช่างซ่อมรายหนึ่งลักลอบทาสานาเอาไว้ ศาลเห็นว่าหน้าที่รักษาความลับครอบคลุมไปถึงบุคคลอื่น ๆ ซึ่งไม่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับเจ้าของความลับทางการค้านั้นด้วย ศาลไม่เห็นด้วยกับข้อโต้แย้งที่กล่าวว่า "คดีต่างๆ ที่ผ่านมาที่ศาลยกมาอ้างอิงเป็นแนวคำพิพากษาเกี่ยวกับความลับทางการค้านั้น เกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างลูกจ้างหรือระหว่างหุ้นส่วนเท่านั้น ศาลเห็นว่าการลักลอบเอาความลับทางการค้าไปใช้โดยมิชอบนั้นจะนำมาเป็นข้อแก้ตัวโดยอ้างข้อเท็จจริงที่ว่าจำเลยสามารถเรียนรู้ความลับ โดยการศึกษาลักษณะของโจทก์ประกอบกับการทดลองก็ได้ข้อมูลแล้ว มิได้ เพราะข้อมูลนั้นจะหามาได้ก็เฉพาะโดยการทดลองมากมายหลายครั้ง ต้องใช้เวลาและเงินค่าใช้จ่าย...และ "เนื่องจากการค้นพบนี้ถือเป็นการค้นพบโดยวิธีการอันสุจริต จึงไม่สามารถให้ความยุติธรรมแก่การค้นพบที่ไม่สุจริตได้เลย"

"ถึงแม้ว่าการใช้แบบของโจทก์จะเป็นความสะดวกมากกว่าความจำเป็นเท่านั้นก็ตาม... จำเลยไม่มีสิทธิที่จะได้แบบของโจทก์มาโดยวิธีการอันไม่ยุติธรรม หรือใช้แบบนั้นหลังจากจำเลยได้แบบมาโดยวิธีการอันไม่สุจริตดังกล่าว..." ในคดีนี้แสดงให้เห็นว่าศาลวางหลัก

¹⁰Donald S.Chisum-Michael A.Jacobs, World Intellectual property Guildbook, p.3-18.

¹¹Ibid.

ไว้ว่าแม้ว่าจำเลยจะได้รับรู้ความลับทางการค้าจากผู้อื่น และไม่มีความสัมพันธ์ทางความลับกับ
 โจทก์ผู้เป็นเจ้าของของความลับทางการค้าก็ตาม การได้รับความลับทางการค้าโดยวิธีที่ไม่สุจริต
 นี้ก็ถือว่าจำเลยได้รับมาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายซึ่งถือเป็นการให้ความคุ้มครองมาโดยอาศัยหลัก
 ความยุติธรรมตามหลักกฎหมายคอมมอน ลอว์นั่นเอง

ในคดี Stone v. Goss (65 N.J.Eq.756, 55 A.736 (1903))¹² อดีต
 ลูกจ้างของผู้ผลิตสารเคมีรายหนึ่งได้เปิดเผยความลับต่อนายจ้างคนใหม่ของตน ถึงกรรมวิธีลับ
 สำหรับการผสมส่วนผสมของน้ำยากำจัดขน โดยถือเอาว่ากรรมวิธีดังกล่าวไม่เป็นความลับ ศาล
 สั่งห้ามลูกจ้างมิให้เปิดเผยความลับนั้นอีก และห้ามนายจ้างใหม่มิให้ใช้กรรมวิธีที่ลูกจ้างนำมา
 เปิดเผย เพราะศาลเห็นว่านายจ้างใหม่นี้รู้ว่าคุณจ้างรายนี้มีหน้าที่ในการรักษาความลับของ
 นายจ้างรายเก่าอยู่" คดีนี้ก็ตัดสินโดยอาศัยหลักเดียวกับคดี Tabor

ในคดี Pressed Steel v. Standard Steel Car Co. (210 Pa, 464,
 60 A.4 (1904))¹³ ผู้ผลิตรถไฟรายหนึ่งได้มอบแบบรถให้แก่ผู้ที่จะเป็นลูกค้าและที่เป็นลูกค้าแล้ว
 เพื่อให้บุคคลเหล่านี้สามารถ 1. พิจารณาแบบรถตรงกับความต้องการของลูกค้าหรือไม่ 2.
 ตรวจสอบว่ารถไฟผิดไปจากรายการต่าง ๆ ที่ลูกค้าต้องการหรือไม่ 3. เพื่อลูกค้าจะได้สั่งซื้อและ
 ซ่อมแซมได้ แบบรถดังกล่าวไม่ได้ประทับตรา "ลับ" แต่โจทก์ได้ให้แบบนี้เฉพาะแก่บริษัทรถไฟที่
 เป็นลูกค้าเท่านั้น ทุกครั้งก็มีใบรับจากลูกค้าด้วย ศาลเห็นว่าการที่คู่แข่งได้สำเนาแบบดังกล่าว
 เป็นการผิดสัญญาโดยปริยาย ที่ลูกค้าได้ให้สัญญาว่าจะใช้แบบและข้อมูลเพื่อวัตถุประสงค์อัน
 จำกัดเท่านั้น ศาลจึงสั่งห้ามจำเลยซึ่งเป็นคู่แข่งของโจทก์มิให้ใช้สำเนาของแบบ และสั่งให้จำเลย
 คืนแบบให้แก่โจทก์อีกด้วย คดีนี้ศาลตัดสินโดยสนับสนุนหลักความสัมพันธ์ตามสัญญาระหว่างผู้ซื้อ-
 ผู้ขายที่มีความสัมพันธ์โดยปริยายตามสัญญาที่จะไม่เปิดเผยความลับทางการค้าออกไปให้ผู้อื่นได้รู้
 คำพิพากษาเหล่านี้ได้เป็นการวางแนวในการให้ความคุ้มครองแก่ความลับทาง
 การค้าเอาไว้ โดยศาลจะถือว่าจะต้องมีหน้าที่ในการรักษาความลับต่อกันโดยตรงหรือจะต้องมี
 ความสัมพันธ์ในทางความลับโดยปริยายด้วย และการได้รับความลับทางการค้าจะต้องเป็นไปโดย

¹²Donald S.Chisum-Michael A.Jacobs, World Intellectual property Guildbook, p.3-18.

¹³Ibid.

วิธีการที่สุจริต ซึ่งต่อมาศาลของมลรัฐต่าง ๆ ของสหรัฐอเมริกาได้นำไปใช้อ้างอิงในการให้ความคุ้มครองแก่ความลับทางการค้าจนกระทั่งถึงตอนท้ายของ ค.ศ.1930

3.2 รวมหลักกฎหมาย (Restatement)

ในราวต้นศตวรรษที่ 20 ในประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการเคลื่อนไหวเพื่อทำให้กฎหมายของแต่ละมลรัฐมีรูปแบบเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมากขึ้น นักกฎหมายชั้นนำผู้พิพากษาและศาสตราจารย์ทางนิติศาสตร์ในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ได้ร่วมกันทำการรวบรวม จัดหมวดหมู่ของแนวความคิดและหลักการพื้นฐานของกฎหมายสาขาต่าง ๆ ให้เป็นหมวดหมู่ โดยทำในรูปแบบของ "รวมหลักกฎหมาย" (Restatement) ซึ่งรวมหลักกฎหมายละเมิด (Restatement of Torts)* ปี ค.ศ.1939 ก็เป็นส่วนหนึ่งในผลงานนี้ โดยผู้รวบรวมได้รวบรวมเอาเรื่องความลับทางการค้าเข้าไว้ด้วยเป็นจำนวน 2 หมวด แต่อย่างไรก็ตาม Restatement นี้ไม่มีผลบังคับใช้เป็นกฎหมาย (เนื่องจากเป็นเพียงหลักกฎหมายเท่านั้น) ซึ่งนักประวัติศาสตร์ทางกฎหมายรายหนึ่งของสหรัฐอเมริกาได้ให้คำอธิบายว่า

"Restatement ไม่ได้ถูกเขียนให้เป็น (และไม่ได้) ออกมาใช้ในฐานะเป็นกฎหมายโดยฝ่ายนิติบัญญัติ คณะผู้จัดทำ Restatement เพียงแต่หวังว่ารวมหลักกฎหมาย (Restatement) นี้จะมีผลขึ้นในการชำระกฎหมายจารีตประเพณีให้หลุดพ้นจากสภาพผิดปกติที่อาจมีอยู่ในกฎหมายบางสาขาและบางที่ คณะผู้จัดทำรวมกฎหมายนี้หวังว่า Restatement จะสร้างรูปแบบของบทกฎหมายที่ดีของประเทศได้"¹⁴

"คณะผู้จัดทำรวมหลักกฎหมาย (Restatement) ตกกลงกันว่าในสภาวะการณ์ที่กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ยังขัดแย้งกัน คณะผู้จัดทำจะเลือกใช้ "กฎของเสียงส่วนใหญ่" (Majority rule) เสมอหรือว่าถ้าหากกฎเกณฑ์ของกฎหมายจารีตประเพณีไม่เป็นที่พอใจหรือไม่ยุติธรรม

*Restatement of Torts ต่อบริษัทนิพนธ์นี้จะใช้คำย่อว่า Restatement แทนเพื่อความสะดวกและกระชับรัดกุมในเนื้อหา

¹⁴G.Gilmore, The Ages of America Law 72 (1977), Donald S.Chisum-Michael A. Jacob, World Intellectual property Guildbook, . p.3-11.

คณะผู้จัดทำจะมีอิสระที่จะ "เขียนขึ้นใหม่" ซึ่ง "กฎที่ดีกว่า..." (Restated the better rule)¹⁵

อย่างไรก็ตามการขึ้นำของบท Restatement นี้จะไม่ค่อยมีผลมากนักในกรณีของกฎหมายความลับทางการค้า ทั้งนี้เพราะกฎหมายความลับทางการค้าเดินตามแนวคิดด้าน "ศีลธรรมทางการค้า" (Commercial morality) ซึ่งมีสภาพยืดหยุ่น และเปลี่ยนแปลงไปตามสภาวการณ์จึงส่งผลให้ Restatement และศาลมีอิสระในการให้เหตุผลเมื่อวินิจฉัยปัญหาที่ขัดแย้งทางหลักการ Restatement ในส่วนที่เกี่ยวกับความลับทางการค้า จะใช้กฎเกณฑ์จากแนวคำพิพากษาก่อนมาเป็นตัวอย่างในการหาข้อสรุปทั่วไป และโดยทั่วไปแล้ว ศาลส่วนใหญ่จะเดินตาม Restatement แต่ในบางกรณีที่ Restatement พยายามแยกแยะให้เหตุผลของกฎหมายความลับทางการค้าให้เข้าใจง่ายขึ้น อาจได้รับการปฏิเสธที่จะเห็นด้วยเช่นนั้น

ตัวอย่างเช่น Restatement ไม่ยอมรับหลักที่ว่ากฎหมายความลับทางการค้ากระตุ้นให้เกิดการประดิษฐ์สิ่งใหม่ ๆ เพราะว่าการคุ้มครองที่กฎหมายความลับทางการค้ามีอยู่ไม่ได้ตั้งอยู่บนนโยบายที่มุ่งให้ผลตอบแทน หรือกระตุ้นการพัฒนากรรมวิธีหรือสิ่งประดิษฐ์อันเป็นความลับทางการค้า การคุ้มครองเป็นเพียงแต่มีผลต่อต้านการละเมิดต่อความไว้วางใจ (breach of faith) และการเรียนรู้ความลับของผู้อื่นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายเท่านั้น เหล่านี้เป็นต้น*

ความเห็นเช่นนี้เป็นลักษณะข้อบกพร่องของ Restatement ในเรื่องของการมองกฎเกณฑ์ทางสังคมและ เศรษฐกิจที่จะมีผลติดตามมาหากเห็นเช่นนั้น จึงได้รับการปฏิเสธจากศาล ซึ่งได้คำนึงถึงศีลธรรมทางการค้าต่อกันว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะมีผลเป็นการกระตุ้นให้มีการประดิษฐ์คิดค้นและเพิ่มประสิทธิภาพของการแสวงหาความรู้มากขึ้นและนอกจากนี้แล้ว ผู้รวบรวม Restatement หลายคนยังได้พยายามตัดหลักทรัพย์สินออกจากกฎหมายความลับทางการค้าโดยกล่าวว่า "คำเสนอแนะที่ว่าบุคคลมีสิทธิที่จะหวงกันผู้อื่นจากการใช้ความลับทางการค้าของตน

¹⁵G.Gilmore, *The Ages of America Law* 72 (1977), Donald S.Chisum-Michael A.Jacob, *World Intellectual property Guildbook*, . p.3-12.

*โปรดดู Restatement มาตรา 757 Comment b ที่จะกล่าวถึงในบทต่อไป ประกอบด้วย

เพราะว่าตนมีสิทธิในทรัพย์สินในความคิดนั้นยัง เป็นความคิดที่ล้ำหน้าเกินไปและสมควรได้รับการ
 ปกป้อง¹⁶ และยืนยันว่า

"ทฤษฎีที่แพร่หลายเป็นที่ยอมรับกันก็คือ ทฤษฎีว่าการคุ้มครองจะมีขึ้นได้ก็โดย
 หน้าที่ทั่วไป ที่บุคคลจะต้องกระทำการโดยสุจริต..."¹⁷ ซึ่งตรงนี้โปรดสังเกตุว่านักกฎหมาย
 อเมริกากระแสดั้งเดิมถือหลักของ Restatement of torts ปกป้องหลักทรัพย์สินแต่ไม่ปกป้อง
 หลักของความไว้วางใจต่อกัน (relation to confidence)

ต่อมา Restatement นี้ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมเป็นครั้งที่ 2 เมื่อปี ค.ศ.
 1978¹⁸ ขณะเดียวกันก็ยังคงกลายเป็นแนวทางของบทบัญญัติที่มีการปรับปรุงเป็นกฎหมายลายลักษณ์
 อักษรในเวลาต่อมาอีกด้วย กล่าวคือ เริ่มมีการบัญญัติกฎหมายความลับทางการค้าขึ้นบังคับใช้
 สำหรับรัฐต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกาเป็นของตนเองเฉพาะกันแล้ว

3.3 The Uniform of Trade secrets Law

ภายหลังจากที่ได้มีการรวบรวม Restatement of Torts ขึ้นและมีการตัดสิน
 ของศาลในระยะหนึ่งแล้ว บรรดารัฐต่าง ๆ ก็ได้มีการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับความลับทางการค้า
 ของตนขึ้นใช้บังคับเป็นของตนเอง ในขณะที่เดียวกันก็ได้มีความพยายามดำเนินการรวบรวมกฎหมาย
 เกี่ยวกับความลับทางการค้าขึ้น เพื่อให้เป็นฉบับเดียวกันใช้บังคับเป็นเอกภาพกันทั้งสหรัฐและเพื่อ
 ที่จะได้ทำเป็นแบบอย่างให้แต่ละรัฐนำไปปรับปรุงใช้ปฏิบัติเป็นกฎหมายเฉพาะของตนเองต่อไป

ในปี ค.ศ.1979 ได้มีการตั้งคณะกรรมการขึ้นมาคณะหนึ่งชื่อว่า The National
 Conference of Commissioners on Uniform state Law เพื่อดำเนินการจัดทำกฎหมาย
 แม่แบบเกี่ยวกับความลับทางการค้าขึ้น ที่มีต่อมาชื่อว่า The Uniform Trade secrets Act
 ได้มีการกำหนดคำนิยามของความลับทางการค้าและการใช้โดยไม่ถูกต้องเอาไว้ อีกทั้งยังกำหนด

¹⁶Restatement มาตรา 757 comment a, Donald S.Chisum-Michael
 A.Jacob, World Intellectual property Guildbook, p.3-12.

¹⁷Donald S.Chisum Michael A.Jacob, World Intellectual property
 Guildbook, p.3-13.

¹⁸Restatement of Torts, 2 Div.9 at.1, Ibid.

มาตรฐานของบทบัญญัติด้านอายุความเอาไว้อีกด้วย และเมื่อถึงสิ้นปี ค.ศ.1990 บรรดารัฐต่างๆ ได้จัดทำกฎหมายเกี่ยวกับความลับทางการค้าของตนขึ้นโดยนำหลักการจาก Uniform of Trade secrets Law มาเป็นแบบอย่าง จนถึงขณะนี้ มีจำนวน 34 มลรัฐแล้ว¹⁹ โดยรัฐ Iowa ได้บัญญัติขึ้นเป็นรัฐสุดท้าย เมื่อวันที่ 27 เมษายน 1990

Uniform of Trade secrets Act ซึ่งต่อไปในงานวิจัยนี้จะเรียกชื่อย่อว่า Uniform Act ได้ทำการจัดระบบรวบรวมคำพิพากษาของศาลคอมมอน ลอว์ (Common Law) ออกเป็นหมวดหมู่ ในรูปของกฎหมายลายลักษณ์อักษรซึ่งคำพิพากษาเหล่านี้ได้รับการตัดสินตาม Restatement of Torts ปี ค.ศ.1939 ด้วย แต่ก็มีกรณีการผนวกกับประสบการณ์จากการปรับปรุงการบังคับใช้ภายหลังจากมี Restatement 1939 แล้วอีกด้วย โดย Uniform Act และ Restatement มีหลักการและรายละเอียดที่สอดคล้องกันอยู่หลายประการแต่ Uniform Act จะแตกต่างไปเพียงเล็กน้อยบ้างอยู่บางประการซึ่ง Restatement ไม่ได้ครอบคลุมไปถึง อีกทั้ง Uniform Act ได้ละเว้นหลักการของ Restatement ที่ว่าความลับทางการค้าจะต้องเป็นสิ่งต่อเนื่องที่ใช้ในการดำเนินธุรกิจ (Continuous use in the operation of the bussiness) นอกจากนี้ Uniform Act ยังได้นิยามการนำไปใช้โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (Misappropriation) ให้รวมทั้งการเข้าถึงข้อมูลที่ไม่ชอบอีกด้วย (by improper means)

Uniform Act ได้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงเป็นจำนวนถึง 4 ครั้ง จนสำเร็จครั้งสุดท้ายในปี ค.ศ.1985 ทำให้ภาพของกฎหมายความลับทางการค้าชัดเจนขึ้นเป็นอย่างมาก และมีการกำหนดมาตรการเยียวยาทางกฎหมายเพิ่มเติมอีกกล่าวคือ มีการกำหนดหลักการเหล่านี้เข้าไปด้วย เช่น

¹⁹เรียงตามลำดับตัวอักษร Alabama, Arizona, California, Colorado, Connecticut, Delaware, District of Columbia, Florida, Hawaii, Idaho, Illinois, Indiana, Iowa, Kansas, Kentucky, Louisiana, Maine, Maryland, Minnesota, Montana, Nevada, New Hampshire, New Mexico, North Dakota, Oklahoma, Oregon, Rhode Island, South Dakota, Utah, Virginia, Washington, West Virginia and Wisconsin., Donald S.Chisum-Michael A.Jacob, World Intellectual property Guildbook, p.3-13.

1. คำสั่งศาลเพื่อบรรเทาความเสียหาย (Injunctive relief requirements)
2. การเปลี่ยนแปลงมาตรการในการชดเชยความเสียหายให้แก้จก (alternative measures of damages)
3. การกระทำที่ไม่มีผลในบทบัญญัติที่เป็นการเยียวยานเรื่องของกฎหมายสัญญา (The Act's lack of effect on contract-law remedies) และ
4. การกระทำที่ไม่เหมาะสมก่อนวันที่มีผลใช้บังคับ (The Act's inapplicability to misappropriation that began before its effective date)

สำหรับในรัฐต่างๆ ของสหรัฐอเมริกาได้นำเอาแบบอย่างของ Uniform Act นี้มาใช้บัญญัติเป็นกฎหมายภายในรัฐของตนเพิ่มเติมด้วย ภายหลังจากที่ Uniform Act ได้รับการพิจารณาและตรวจสอบจาก The National Conference of Commissioners on Uniform State Law เมื่อ 9 ส.ค.1979 แล้ว เมื่อสิ้นสุดของปี ค.ศ.1984 มีรัฐต่าง ๆ ได้นำมาใช้ถึง 11 รัฐ (และ 34 รัฐ เมื่อ ค.ศ.1990) และในการประชุมเมื่อปี ค.ศ.1981 The ABA Section of Patent, Trade Mark and Copyright Law ได้ผ่านข้อบังคับ 4 ข้อแก้ไข Uniform Act นี้ เพื่อทำให้บทบัญญัติมีความชัดเจนยิ่งขึ้น โดย The Uniform law commissioners ได้ร่างแก้ไข ข้อเสนอบทบัญญัติของ ABA แล้วถูกส่งต่อให้ PTO Section Chairman Anderson ในต้นปี ค.ศ.1985 และแก่ทุก ๆ รัฐของอนุกรรมการชุด F. ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1985²⁰ จึงเสร็จสิ้นสมบูรณ์การแก้ไข

อย่างไรก็ตามใน 34 รัฐที่รับเอา Uniform Act ไปใช้นั้น Restatement จะมีอิทธิพลในการตัดสินของศาล และสามารถใช้ในการตีความส่วนที่นอกเหนือจากมีกฎหมายบัญญัติไว้อย่างชัดเจนแล้วได้ด้วย²¹

²⁰Roger M. Milgrim, Milgrim on Trade secrets, (New York: Matthew Bender & Co., Inc.), Volume 4, Appendix A

²¹Donald S. Chisum-Michael A. Jacob, World Intellectual property Guildbook, p.3-14.

จะเห็นได้ว่าการพัฒนากฎหมายที่ให้ความคุ้มครองแก่ความลับทางการค้าใน
ประเทศสหรัฐอเมริกามีการพัฒนากันอย่างจริงจังและเห็นความสำคัญของการให้ความคุ้มครองแก่
ความลับทางการค้าเป็นอย่างมากและล้ำหน้าไปกว่าของประเทศอังกฤษด้วย แม้ว่าอังกฤษจะให้
ความคุ้มครองมาก่อนก็ตาม ซึ่งอาจจะเป็นเพราะระบบกฎหมายของสหรัฐอเมริกาเอื้ออำนวยต่อ
การพัฒนาที่มากยิ่งขึ้นไปกว่าของประเทศอังกฤษ ที่ยังไม่มีการบัญญัติเป็นกฎหมายลายลักษณ์อักษร
จนถึงขณะนี้เสียก็ได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย